

טחנות חתלו, ותחנות נגמרו, והוא געה רק אללה לפעמים השטייע. ווקע עית זמירה גונה, וומרה-חותמיה בגעונאים אפריריים לטרם התגללה, ולקומה, בוגר כל-הארה על-פניהם - אך או נס מער טול מפתח גנש ניקר. כי-ייפר מטלית, מטבחה על-פנינו, ועם קובל כל-הברעים, הנפלים על-פניהם. נס הוא כרע, נפל בגעיה הומיה, אך כבע ויתרומים שם אפת ושתים, בשלישית כבר מחר ושב אל-מקומו שם עדט בטקם, ולכתי עוד יפל. שם גאות בנו יואס טול פניו בכתל. אך היה עוד פעם באקלים גינויו, וכעד המלונות מול מרומי הארון, במלאכי תרומות בשרות הסליחה, כבר קני השקיעה בוד ענש רעו. רועדת ורזה מדעות אחורנות מתנשא, השתקך נגינה פגילה - העדרה הצמה, העטפה לבנים. נפרדה, נפרדת פיזה הקורוש ובאהלה אחרינו קרגעים הקורושים וכי שופקה כל-זיה לפניא איה, היא שופקה מכוביו יונון כל-זיהו, כל-ענו ואצקו יקור אמוני. בתקנית געושים אירירים-ארירים חייא שופקה תתקנה בת אלפי שנים, בה רבו הזרות, בה מתו, בה ענו, ולא באה עור... - נה רבונו עד טמי? וברך אתה ליה, בגעילה גונטה, פקולות השתקך, ברמי בית תכנת, כמו נשא פפרק או בא מראש הרים, קול שופר את רעד בתקיעה ארכחו:

בר פעם ושותים ובר גם בשליישית הבנינה בקרושה אל-קאה קרבה - וחתום קול געה נואשת ובהלה תחפרץ, התגלגל על ראש העלה, בביית קם נגע שאון פבואה עצמה - בר געת מיר טן פולש האפל. הוא עמר בטקם בטליתו על-ראשו, ולבו, בלי מתחה שם גשע לבטל, בקיל רוחים עור פעם בקששו בו פנימה אך דבר לא ענה מחתת טליתו; הוא גאנח אנטה, משכרת נשמה, ועוד פעם בפתח ביר אללה יתמן, טהייך פחאם גיר על שלמן בקיטה, ובל בית-תנכسط השטור דמי עוזר; בק גרות לשועה המרכיבים, הנבוכים בנתהו אורה רוער שפכו. עלי-עמדים בבונת אט-אט פטנורים כל קמל פטפלים העטפים כלבנים, באנטה חביה כל-איש גאנט. אך נהג בראפה כבר נפתח הארון, וביראה רומפה ו בחליל עצור-עצור | שם שב עטוף לבן את ספרי כתובה אט נישק ומוציא ומוסר לחבריו. העמור פטענא בטעם גרות הוילקים, ולפניהם קרב ישפוך את-לבנו, על-ידו וסיבו כל-זקי העלה בעינים עצמות פטנורים ומחלים ומחקרים אל-זבם את-ספרי כתובה. אך בחוד לילה זה פעם-פעם הרפץ ובקע גינויות רהפה ובלבל קול געת מיר טן פולש האפל, קו געה אלמת, נואשת-נאשת... מהפכה בלטה, וקמל פטפלים בראפיית נכסית ירשו לאטס כמו יתמו, ישתפכו ביבקה עצורה, כמו יכפו בפתח על שבר עולמים, מה מלאי טרורים, קול פעה על-אצקו, בטהחה קובלת ברמה ירעמו, ופה בבר בחר בירם בבירים ואילו יתנשאו בתרעה חונגת, כמנבאיל לבג'ון אצקו וגאנטו כטבשים אפריריים.

כל אפר, כל תסב נצחה את פניו.

במו ילו יתמן בחתעה אלמת... א'

ובקששו בו פניטה, יציעו לו מקום,

אף גלים אינו ענה מחתת טליתו;

הוא גאנח אנטה, משכרת נשמה,

ועוד פעם בפתח ביר אללה יתמן,

טהייך פחאם גיר על שלמן בקיטה,

ובבל בית-תנכسط השטור דמי עוזר;

בק גרות לשועה המרכיבים, הנבוכים

בנתהו אורה רוער שפכו.

על-עמדים בבונת אט-אט פטנורים

כל קמל פטפלים העטפים כלבנים,

באנטה חביה כל-איש גאנט.

אד נהג בראפה כבר נפתח הארון,

וביראה רומפה ו בחליל עצור-עצור |

שם שב עטוף לבן את ספרי כתובה

אט נישק ומוציא ומוסר לחבריו.

העמור פטענא בטעם גרות הוילקים,

ולפניהם קרב ישפוך את-לבנו,

על-ידו וסיבו כל-זקי העלה

בעינים עצמות פטנורים ומחלים

ומחקרים אל-זבם את-ספרי כתובה.

אד נהג, בבר בתוכה של שינה רתינה,

ברדר אנקות נולים, ביט ערים את-ארצם,

פרקיות פנויים של מרת, כל גורי -

כמו יתמו, ישתפכו ביבקה עצורה,

כמו יכפו בפתח על שבר עולמים,

פה מלאי טרורים, קול פעה על-אצקו,

בטחה קובלת ברמה ירעמו,

והה בבר בחר בירם בבירים ואילו

יתנשאו בתרעה חונגת,

כמנבאיל לבג'ון אצקו וגאנטו

כטבשים אפריריים.

ט ב' לבניין.

פסotta-עס.

ברעה עצמה מרכחת לאטאה גראחוב ניתונים. משפט צוללת

כומר פלא רתמים.

סבער לתלונות

אנשא את בכרי מריש מלא פניה:

כבר פברחים יולדים א-ת-ברכת פפין,

עס-עמדות אללי ענב ליל פכפונים.

כבר תאי גר שעטת, כלב רעד פרלק

ומתר קבל בית גערות פרלקו.

דומס נל בכרי רעד, אפ, וכמו גשא

לפוקם בו פשפש בדור גרא פשתחה,

עת ברכו גשים עלי-גרות מהים

בתהנה בכירה, דוחת, פנינה.

עפומי לבנים ומלוא געלים

(מיוחדים נחפים אל-בירות לבונת

עב-גרות הנשחה), עט-טחוור וטלית.

נחפים הם עוברים בפלוש הברה,

במגעה רומפה נגטם הם פניה;

כל איש פרליק גרו, מטעוף בטליינו

ובלשש יתנעה ער רפלת כל גורי,

בק אפר במו גרא, כמו בויש לבוא פגינה

הוא גשא בפונה בסוכקה לפנה,

לתקפה בפליטה עלי-ראשו ופנוו,

ולבשו בך עמד שם גשע לבני,

כל איש לא ידעוו, לא בראש א-פיגו,

לא ראה פאן וטמי בא הינה;

בל גר ובר כל מטור בפלוש הברה,

בטליינו על-פיגו בך עמד כי נוע,

זוק את סיג תפלת כל פשימים יחפזו,

או ישלה בפתח יד חורה, רועה,

אַחֲרִיכֶם פְּנֵי פָּרָצָת שָׁאָנוֹת נִכְסָת :
 וְלֹשָׁנוֹת הַבָּקוֹת בִּירוּשָׁלָם ?
 וּפְתַתְאַמְּסָק שָׁאוֹן סְקָבִיב לְפִתְחָה :
 כַּפֵּר פָּה מַתְעַלְפָה ! תַּזְרֵר פָּה גַּוְעַן ,
 לְאוֹר גַּר מַעַל כְּנֵיו הַסִּירוֹ הַטְּלִית ,
 וְלֹאָחוֹר בְּרוּעָה אֵיזֶה בָּכִים גַּרְתָּעוּ :
 בְּעִינֵיכֶם גַּפְקָחוֹת , וְדַמְעֹות שֶׁם קַוְפָּאות ,
 שָׁבֵב בְּלִי פִּים . בְּנֵי עִינָם הַקְשָׁבָד ,
 אֵיזֶה גַּטְעָן קַרְבָּן עַל פְּנֵיַה תְּקָרָה
 נִקְרָא : אֲתָינוּ , מַות קְרוֹשִׁים טוֹתָה ?
 כֵּד גַּחַן תְּתַפֵּלְלָן גַּם . אֵל מְלָא רְחַמִּים ,
 וַיַּבְקֵש "מִתְיָלָה" בְּעַדְהוּ וּבְעַד קְהֻלוֹ .
 תְּקַדֵּל הַצָּם דּוֹסָם יֵצֵא הַחֹזֶה , —
 וּפְתַתְאַמְּסָק שָׁעַב . כְּכֹנֶת אֵיזֶה פְּרָד קַטְנָה ,
 נִחְשֵׁש אֲשֶׁר הַבְּרִיק אַרְצָה , וְאֲתָרִיךְ קֹול רַעַם ,
 וְאֲתָרִיךְ בָּאָרֶה עַד לְבֵב הַשְׂמִינִים — —
 בְּעוֹד שָׁעָה בְּרוּחָב הַלְּכוֹ נִכְרִים מִפְּפָרִים :
 לְעַבְרִים הַיּוֹם — יּוֹם פְּנִין , וְאֶלְמִינִים
 עַל בְּנֵי שְׁבָרֶפֶת אֶת פְּטָרָא הַמְשָׁבֵד
 וְגַם אֲשֶׁתוֹ וּבְנֵיו הַגּוֹזְרִים תְּכַשְּׁרִים ... ,
 וְהַגְּבָב וְשְׁרָה מִזְקָנִי הַעֲדָה
 אֶת פְּנַחַס , הַשָּׁב לְאַלְמִינוֹ בַּיּוֹם קָדְשׁוֹ ,
 בְּסִתְרָא אֲזֶן קְבָרוֹ בְּקְבָרוֹת הַיְהוּדִים
 לְאוֹר פְּנֵר וְלְאוֹר הַכְּבָרָה הַרְחֹזֶה ,
 וּוֹרֶשֶׁה .

